

வளமையை நோக்க...

அநீதிக... அநீதிக... அநீதிக அநீதிக

வளமையை நோக்கிப் பயணிக்கும் வேளையில் தன்னை அறிதலும், பிறரைப் புரிந்து கொள்தலும் பெரும்பங்கு வகிக்கிறது என்று பார்த்தோம்.

ஏனெனில் “தான்” இல்லாமல் வளமை வராது. அதேபோல் பிறரிடம் ஊடாட்டம் கொள்ளாமலும் வளமை காணமுடியாது.

இனி நாம் வாழ்க்கையைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். வாழ்க்கை என்றால் என்ன? என்று யாரேனும் கேட்டால் நீங்கள் என்ன பதில் கூறுவீர்கள்?

ஏனெனில் இந்தக் கேள்விக்கு பதிலை எந்த பல்கலைப் பாடத்திட்டமும் சொல்லித் தருவதில்லை. படித்த பாதியிலிருந்தும், பட்ட பாட்டின் பாதியிலிருந்து நமக்கு நாமே உணர்ந்து தெளிய வேண்டிய பதில் அது.

கண்ணதாசன் இந்தப் புரியாமையை தமக்கே உரித்தான நகைச்சுவையோடு எழுதுகிறார் பாருங்கள்.

“கடவுள் ஒருநாள் உலகைக் காண தனியே வந்தாராம்!
கண்ணில் கண்ட மனிதரை யெல்லாம்
நலமா என்றாராம்

ஒரு மனிதன் வாழ்கை இனிமை என்றான்
ஒரு மனிதன் அதுவே கொடுமை என்றான்
படைத்தவனோ உடனே சிரித்துவிட்டான்”

இப்படித்தானே இருக்கிறது நடப்பு. சிலர் தம் வாழ்க்கையை இனிமை என்று கூறுகிறார்கள். சிலரோ வாழ்க்கையை கொடுமை என்கிறார்கள். ஏனிந்த மாறுபாடு? சிந்திக்கத்தக்க உண்மை இது.

இனிய நந்தவனம்

இந்த தடுமாற்றத்தோடு வேறொரு பாடலைக் காண்போம்

“வாழ்ந்து பார்க்க வேண்டும் அறிவில்
மனிதனாக வேண்டும்
வாசல் தேடி உலகம் உன்னை
வாழ்த்திப் பாட வேண்டும்
நாடு காக்க வேண்டும்; முடிந்தால்
நன்மை செய்ய வேண்டும்
கேடு செய்யும் மனதை - கண்டால்
கிள்ளி வீச வேண்டும்”

என்கிறது அது...

உன்னை வாழ்த்திப்பாடும்படி நீ வாழ வேண்டும் என்கிறார் கண்ணதாசன். நாடு காக்கவும் நன்மை செய்யவும் கேடு விளையும்போது அதன் காரணத்தை கிள்ளி எரிய வேண்டும் என்னும் ஆக்கப்பூர்வமான வரிகளால் அசத்துகிறார் கவிஞர்.

“ஆடிய ஆட்டமென்ன? பேசிய வார்த்தை
என்ன? தேடிய செல்வம் என்ன?
திரண்டதோர் சுற்றமுன்ன? கூடுவிட்டு
ஆலி போனால் கூடவே வருவதென்ன?
வீடுவரை உறவு, வீதிவரை மனைவி
காடுவரை பிள்ளை, கடைசிவரை
யாரோ?”

என வெறுப்புற்று விரக்தியில் பாடுகிறான் ஒருவன். வாழ்வை இவன் இப்படிப் பார்ப்பது ஏன்? சற்றே சிந்திப்போம்.

மற்றொருவனின் தடுமாற்றத்தையும் தெளிவையும் வேறு சில வரிகளில் காண்போம்.

“எங்கே வாழ்க்கை தொடங்கும்-அது
எங்கே எவ்விதம் முடியும்?”

இதுதான் பாதை-இதுதான் பயணம்
என்பது யாருக்கும் தெரியாது...
பாதையெல்லாம் மாறிவரும்
பயணம் முடிந்துவிடும்
மாறுவதைப் புரிந்து கொண்டால்
மயக்கம் தெளிந்துவிடும்..."

"தெரியாது" என்று முதல் சரணத்தில்
சொல்லி, மயக்கம் தெளியும் மார்க்கத்தை
அடுத்த சரணத்தில் அடுக்கிவிடுகிறார்
கவிஞர்.

மாற்றமே நிலையானது என்பதைப்
புரிந்து கொண்டால் எதற்காகவும் மனிதன்
தடுமாற வேண்டியதில்லை என்பதை
எடுத்துச் சொல்கிறார் கவிஞர்.

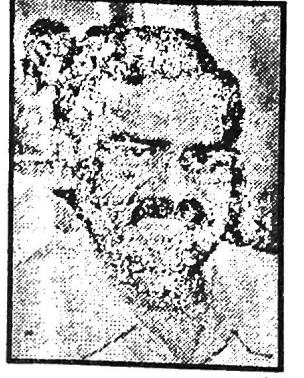
"அதோ அந்தப் பறவைபோல
வாழ வேண்டும்
இதோ இந்த அலைகள் போல
ஆட வேண்டும்
ஒரே வானிலே ஒரே மண்ணிலே
ஒரே கீதம் உரிமை கீதம் பாடுவோம் "

என்கிறது ஒரு பாடல். பறவைபோல்
சுதந்திரமாக, அலைகள்போல ஆனந்தமாக
ஆட வேண்டும் என்று அன்புக்கட்டளை
இடுகிறார் கவிஞர். அது எப்போது
சாத்தியம் என்றால் மனிதன் மனரீதியாக
விடுதலை பெறும்போது மட்டுமே என்கிறார்.

விடுதலை என்றால் என்ன? நமக்கு
நாமே பூட்டிக் கொண்டிருக்கும் மன விலங்கு
களிலிருந்து விடுதலை பெறும்போது
ஆனந்த சுதந்திரம் அடைந்து விடுவோம்
என்கிறார். அதற்குத் தான் விடுதலை
என்று பெயர்.

மண்ணில் வாழும் பலருக்கு எல்லாம்
முடிந்த பின்னரே ஞானம் வருகிறது.
அப்போது வருந்தியழுகிறார்கள். அதுவா
சரி? வருமுன் காத்துக் கொள்வதுதானே

புத்தி சாலித்தனம். இல்லை
யென்றால் வாழ்க்கை
எரியும் நெருப்பின் முன்
வைக்கப்பட்ட
வைக்கேகால்
போராகத்தான் எரிந்து
சாம்பலாகிவிடும்.

நாலும் நடந்து முடிந்த பிறகுதான்
பலருக்கு நல்லது எது? என்பது புரிய
வருகிறது. கூர்ந்து பார்த்தால் காரணம்
புரியும். விழிப்புணர்வோடு வாழும்போது
தான் வாழ்க்கை எளிமையாக, இனிமையாக
அமையும். இல்லையெனில் தடுமாறி தடம்
புரள நேரும்.

"இருக்கும் இடத்தைவிட்டு இல்லாத
இடம் தேடி எங்கெங்கோ அலைகின்றார்
ஞானத்தங்கமே அவர் ஏதும் அறியாடி
ஞானத்தங்கமே"

இப்படிப் பல நேரங்களில் நம்மில் பலர்
சரியான இடமும் சூழலும் - மனிதரும்
பிடிபடாமல் சிக்கிகொண்டு தவிக்க
நேருவதை நாம் அன்றாடம் காண
முடிகிறது.

சுதந்திர மனிதனாக வாழும்போது
தானே அது வாழ்க்கை என்று அழைக்கப்
படுகிறது. அடிமை வாழ்க்கை ஒரு
வாழ்வாகாது.

என்ன நம்மால் சுதந்திரமாக, விடுதலை
பெற்றவர்களாக வாழ முடியாதா என்ன?

"வாழ நினைத்தால் வாழலாம்
வழியா இல்லை பூயியில்..."

இந்தப் பாடல் வரிகளை அடுத்த இதழ்
வரையில் அசை போடுங்கள், இசை
பாடுங்கள்.

முன்னேறுவோம்.

ஆகஸ்ட் 2008